

at komme igennem. Mine Meningsfæller og jeg kan derfor ganske tiltræde, at Lovforslaget af det høje Folketing er blevet ændret derhen, at Afgiften for Kalenderaaret 1917 kun kan nedsættes eller eftergives, ikke forhøjes ud fra det Princip, som Ordføreren for Udvalget i det andet Ting fremholdt, at man ikke burde give Bemyndigelse til en Forhøjelse med tilbagevirkende Kraft.

Vor Stilling er derimod en noget anden, naar Talen er om Aaret 1918, for hvilket Afgiften skal sættes i Forhold til Næringens Omsætning af stærke Drikke i det sidste Regnskabsaar og i øvrigt kan forhøjes eller nedsættes indenfor en Grænse af mellem 5 Kr. og 8,000 Kr. Det er endvidere foreslaaet, at den Afgift, som en Kommune skal kunne indtage for Aaret 1918, saa nøje som muligt skal være lig med den Indtægt, Kommunen havde for Aaret 1916 plus et Tillæg, svarende til den Nedsættelse, der maatte være givet for Aaret 1917. Kommunerne ved altsaa paa nærværende Tidspunkt overhovedet ikke, hvilken Afgift de vil være nødsagede til at opkræve for Aaret 1918. Det vil de først kunne vide, efter at de har modtaget de fornødne Andragender fra de næringsdrivende om Nedsættelse af Afgiften for 1917. Naar denne Nedsættelse i Løbet af Foraaret er udfundet, kan man komme til Klarhed over, hvad Kommunerne skal have ind i Afgift for 1918. Derefter skal Kommunerne søge de næringsdrivende for at faa at vide, hvor stor deres Omsætning af stærke Drikke i det sidste Regnskabsaar har været. Men der kommer vi vist til en Vanskelighed, idet der ganske sikkert er overordentlig mange Købmænd, Detailhandlere, Restauratører, Gæstgivere, Beværtare, hvad de nu alle hedder, som ikke har nogen specificeret Opgørelse af, hvad de har solgt i deres Forretning af de forskellige Dele, og saaledes heller ikke af stærke Drikke, i det forrige Regnskabsaar. De har en samlet Opgørelse, men de kan ikke opgive, hvor stor den Omsætning har været, der skal lægges til Grund for deres Afgift. Men saa skal disse handlende, naar det nu maaske med Besvær er fundet, hvad deres Afgift har været, belægges med en Afgift af fra 5 Kr. indtil 8,000 Kr. Den højeste Afgift er nu 400 Kr., der er altsaa Tale om en overordentlig stor Forhøjelse. Men hvem der skal yde en saadan høj Afgift, er der ingen, der ved. Den næringsdrivende ved det jo heller ikke paa nærværende Tidspunkt, men der-

for ved han heller ikke, hvor meget han skal beregne sig i Driftsudgifter til Afholdelse af det Afgiftsbeløb, der en Gang maatte blive afkrævet ham, og det er jo et Krav, man næsten ikke kan stille til en næringsdrivende, at han skal drive en Forretning uden at vide, med hvilke Afgifter den er belagt. Det kan jo godt være, at den næringsdrivende, der nu allerede er en Maaned inde i 1918, overhovedet slet ikke vilde have fortsat denne Del af sin Forretning, dersom han havde været bekendt med, at den skulde belægges med en saa og saa stor Afgift, betydeligt højere end den, han hidtil har udredet. Som bekendt har, ifølge Næringsloven, enhver Købmand o. s. v. Ret til at deponere sin Spiritusbevilling og drive sin Forretning videre uden den, men det kan han ikke i Øjeblikket, for han ved overhovedet ikke, hvilken Afgift der maatte blive paalagt ham. Jeg vil derfor meget henstille til Overvejelse, om det ikke maatte være heldigst for nærværende at nøjes med Bestemmelserne for Aaret 1917 og derefter undersøge, hvad Afgiftsgodtgørelse eller hel Eftergivelse kommer til at koste Kommunerne i 1917. Saa vidste Folk, hvad de havde at rette sig efter, og saa kunde der eventuelt for den kommende Tid med Aar og Dags Varsel vedtages en Bestemmelse om, at Omsætningen skulde lægges til Grund for Afgiftens Størrelse, saa at de næringsdrivende i god Tid kunde indrette deres Regnskaber saaledes, at de kunde dokumentere og godtgøre, hvad den Indtægt havde været, hvoraf Afgiften skulde svares. Det kan være, at der blev et Underskud, men vi har saa et Middel til at hjælpe paa det overfor Kommunerne. Thi af den Drikkespirit, der er til Raadighed, har den højtærede Indenrigsminister jo fremdeles belagt med Forbud mod Salg et Kvantum af endnu ca. 300,000 Liter absolut Alkohol, og man kunde saa fra Lovgivningsmagts Side til sin Tid, naar man vidste, hvad Afgiftstabet betød for Kommunerne, eventuelt lade sælge et dertil svarende Kvantum af den beslaglagte Drikkespirit til Benefice for de paa den Maade nødlidende Kommuner, saaledes at hverken Stat eller Kommuner vilde faa noget større Tab af de Afgiftsgodtgørelser, der var blevet ydet de næringsdrivende, som man havde ment det nødvendigt at komme i Møde. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Salget af de meget dyre Drikke, Brændevin og Akvavit, maaske ikke i Øjeblikket gaar saa flot, som det var forudsat, men det er begrundet paa, at der